Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 11 maja 2017 r.*

Odwołanie — Dyrektywa 2010/30/UE — Wskazanie, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 665/2013 — Etykietowanie energetyczne odkurzaczy — Efektywność energetyczna — Metoda pomiaru — Granice kompetencji oddelegowanych — Przeinaczenie dowodów — Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie

W sprawie C-44/16 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 stycznia 2016 r.,

Dyson Ltd, z siedzibą w Malmesbury (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez E. Batchelora, M. Healy, solicitors, F. Carlin, barrister, oraz A. Patsę, advocate,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez K. Herrmann oraz E. White'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: E. Juhász, prezes izby, C. Vajda i C. Lycourgos (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W swym odwołaniu Dyson Ltd żąda uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 listopada 2015 r., Dyson/Komisja (T-544/13, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:836), w którym Sąd oddalił jej wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 665/2013 z dnia 3 maja 2013 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego odkurzaczy (Dz.U. 2013, L 192, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

Ramy prawne

Dyrektywa 2010/30/UE

2 Motywy 5 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz.U. 2010, L 153, s. 1) brzmią następująco:

„(5) Udostępnianie rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez produkty związane z energią powinno wpływać na wybór przez użytkowników końcowych tych produktów, które zużywają w trakcie ich użytkowania mniej energii i innych podstawowych zasobów, zachęcając tym samym producentów do podejmowania kroków w zakresie ograniczania zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty przez nich wytwarzane. Powinno to również wpłynąć pośrednio na wydajne korzystanie z tych produktów, aby przyczynić się do osiągnięcia unijnego celu w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 20%. Przy braku tych informacji samo działanie sił rynkowych nie zdoła zachęcić do racjonalnego zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez te produkty.

[…]

(8) Informacja odgrywa kluczową rolę w działaniu sił rynkowych, konieczne jest zatem wprowadzenie jednolitej etykiety dla wszystkich produktów tego samego typu, by dostarczyć potencjalnym nabywcom dodatkowych, zestandaryzowanych informacji dotyczących kosztów tych produktów w związku z energią i zużyciem innych podstawowych zasobów oraz by podjąć kroki gwarantujące, że potencjalni użytkownicy końcowi, którzy nie widzą tych produktów i nie mają tym samym możliwości zobaczenia etykiety, uzyskają również te informacje. Dla jej skuteczności i powodzenia, etykieta powinna być łatwa do rozpoznania dla użytkownika końcowego, oraz zawierać proste i zwięzłe informacje. W tym celu należy zachować istniejący układ etykiety jako podstawę informowania użytkowników końcowych o efektywności energetycznej danego produktu. Zużycie energii oraz inne informacje dotyczące produktów powinny być mierzone zgodnie ze zharmonizowanymi normami i metodami".

3 Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 tej dyrektywy:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy dla harmonizacji krajowych przepisów dotyczących informacji dla użytkownika końcowego, w szczególności w formie etykiet oraz standardowych informacji o produkcie, dotyczącej zużycia energii i w miarę potrzeb innych podstawowych zasobów podczas użytkowania oraz informacji dodatkowych o niektórych produktach związanych z energią, umożliwiając tym samym użytkownikom końcowym wybór bardziej efektywnych produktów.

2. Niniejsza dyrektywa obejmuje produkty związane z energią wywierające znaczący bezpośredni lub pośredni wpływ na zużycie energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów podczas użytkowania".

4 Zgodnie z art. 5 lit. a) i b) tej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby „dostawcy wprowadzający na rynek lub oddający do użytku produkty objęte aktem delegowanym załączali etykietę i kartę zgodnie z niniejszą dyrektywą i aktem delegowanym", a także aby ci dostawcy „sporządzali dokumentację techniczną, która umożliwia ocenę rzetelności informacji zawartych na etykiecie i karcie".

5 Artykuł 10 dyrektywy 2010/30, zatytułowany „Akty delegowane", stanowi:

„1. Komisja określa szczegółowe informacje dotyczące etykiety i karty za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 11, 12 i 13, w odniesieniu do każdego rodzaju produktu zgodnie z niniejszym artykułem.

W przypadku gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2, jest on objęty aktem delegowanym zgodnie z ust. 4.

Przepisy zawarte w aktach delegowanych dotyczące informacji podawanej na etykiecie i w karcie w odniesieniu do zużycia energii i innych podstawowych zasobów podczas użytkowania umożliwiają użytkownikowi końcowemu dokonywanie bardziej świadomych decyzji dotyczących zakupu oraz umożliwiają organom nadzoru rynku sprawdzenie, czy produkty odpowiadają podanym informacjom.

[…]

4. Akty delegowane określają w szczególności:

[…]

i) poziom rzetelności deklaracji zawartych na etykiecie i kartach;

j) datę oceny i ewentualnych zmian aktu delegowanego, z uwzględnieniem tempa postępu technicznego".

6 Artykuł 11 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Wykonywanie przekazanych uprawnień", przewiduje w ust. 1:

„Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 10, powierza się Komisji na okres pięciu lat, który rozpoczyna się dnia 19 czerwca 2010 r. […]".

Sporne rozporządzenie

7 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia „ustanawia [ono] wymogi dotyczące etykietowania i dostarczania dodatkowych informacji o produktach w odniesieniu do zasilanych z sieci odkurzaczy elektrycznych, w tym odkurzaczy hybrydowych".

8 Artykuł 3 spornego rozporządzenia, zatytułowany „Obowiązki dostawców i harmonogram", stanowi:

„1. Dostawcy dopilnowują, aby od dnia 1 września 2014 r.:

a) każdy odkurzacz był dostarczany wraz z drukowaną etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w załączniku II;

b) karta produktu określona w załączniku III była dostępna;

c) dokumentacja techniczna określona w załączniku IV była udostępniana na żądanie organom państw członkowskich oraz Komisji;

d) każda reklama konkretnego modelu odkurzacza uwzględniała klasę efektywności energetycznej, jeżeli reklama przedstawia informacje na temat zużycia energii lub ceny;

e) wszelkie techniczne materiały promocyjne dotyczące konkretnego modelu odkurzacza, które opisują jego szczegółowe parametry techniczne, uwzględniały klasę efektywności energetycznej tego modelu.

2. Format etykiety określonej w załączniku II stosuje się zgodnie z następującym harmonogramem:

a) dla odkurzaczy wprowadzanych do obrotu od dnia 1 września 2014 r. etykiety są zgodne z etykietą 1 w załączniku II;

b) dla odkurzaczy wprowadzanych do obrotu od dnia 1 września 2017 r. etykiety są zgodne z etykietą 2 w załączniku II".

9 W art. 5 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Metody pomiaru", wyjaśniono, że „[i]nformacje, które należy dostarczyć na podstawie art. 3 i 4, uzyskuje się przy zastosowaniu rzetelnych, dokładnych i odtwarzalnych metod pomiarów i obliczeń, z uwzględnieniem uznanych najnowocześniejszych metod pomiarów i obliczeń zgodnie z załącznikiem VI".

10 Artykuł 7 spornego rozporządzenia, zatytułowany „Zmiany", stanowi:

„Przed upływem pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja dokonuje jego przeglądu w kontekście postępu technicznego. Przegląd obejmuje w szczególności ocenę dopuszczalnych odchyleń na potrzeby weryfikacji, określonych w załączniku VII, możliwość objęcia zakresem niniejszego rozporządzenia pełnowymiarowych odkurzaczy akumulatorowych oraz możliwość stosowania metod pomiaru rocznego zużycia energii, wskaźnika zbierania kurzu i reemisji kurzu przy zbiorniku częściowo zapełnionym, a nie pustym".

11 Zgodnie z załącznikiem I do tego rozporządzenia odkurzacze są klasyfikowane w zależności od ich efektywności energetycznej określanej na podstawie rocznego zużycia energii, skuteczności odkurzania określanej na podstawie jego wskaźnika zbierania kurzu oraz reemisji kurzu.

12 W pkt 1 załącznika VI do spornego rozporządzenia wyjaśniono:

„Do celów zgodności i weryfikacji zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia pomiarów i obliczeń dokonuje się przy użyciu wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod uwzględniających powszechnie uznane najnowocześniejsze metody pomiarowe i obliczeniowe, w tym zharmonizowane normy, których numery referencyjne zostały opublikowane w tym celu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Muszą one odpowiadać definicjom technicznym, warunkom, równaniom i parametrom określonym w niniejszym załączniku".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 października 2013 r. spółka Dyson wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

14 Na poparcie tej skargi spółka Dyson podniosła trzy zarzuty, oparte, kolejno, na braku kompetencji Komisji, braku uzasadnienia spornego rozporządzenia i naruszeniu zasady równego traktowania.

15 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.

Żądania stron przed Trybunałem

16 Dyson wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania przez Sądem i Trybunałem.

17 Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania;

— obciążenie spółki Dyson kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

18 Spółka Dyson opiera swe odwołanie na sześciu zarzutach. W pierwszym z nich zarzuca ona Sądowi przekształcenie w nieprawidłowy sposób pierwszego z podniesionych w pierwszej instancji zarzutów. Drugi zarzut odwołania dotyczy dokonanej przez Sąd błędnej wykładni zakresu kompetencji delegowanych Komisji na podstawie art. 10 dyrektywy 2010/30. W zarzucie trzecim spółka Dyson zarzuca Sądowi, że ten naruszył przysługujące jej prawo do obrony. Czwarty zarzut odwołania dotyczy przeinaczenia i nieuwzględnienia niektórych dowodów. Zarzut piąty dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wreszcie, w szóstym i ostatnim zarzucie Dyson podnosi, że Sąd uchybił zasadzie równego traktowania.

W przedmiocie zarzutu czwartego i czwartej części zarzutu piątego

Argumentacja stron

19 W czwartym zarzucie odwołania, który należy przeanalizować w pierwszej kolejności, Dyson zarzuca Sądowi, po pierwsze, przeinaczenie, i po drugie, niewzięcie pod uwagę pewnych elementów materiału dowodowego mających świadczyć o odtwarzalności metody pomiarów wydajności energetycznej odkurzaczy prowadzonych przy zapełnionych zbiornikach.

20 Celem wykazania, że wydajność energetyczna odkurzaczy może być mierzona za pomocą metody innej niż ta przyjęta w spornym rozporządzeniu, opierająca się na testach przeprowadzanych przy pustych zbiornikach, spółka Dyson wskazuje, że powołała się przed Sądem na szereg dowodów mających wykazać między innymi odtwarzalność metody pomiarów wydajności energetycznej odkurzaczy prowadzonych przy zapełnionych zbiornikach, która to metoda została przyjęta w sekcji 5.9 normy zharmonizowanej EN 60312-1:(2013) przyjętej przez Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (Cenelec) (zwanej dalej „metodą Cenelec”).

21 W pierwszej części czwartego z zarzutów spółka Dyson twierdzi, że Sąd, przyjmując w pkt 51 zaskarżonego wyroku, iż podała ona przykład tylko jednego testu laboratoryjnego mogącego świadczyć o odtwarzalności tej metody, przeinaczył przedstawiony przez nią dowód, który świadczył o tym, że metoda przeprowadzania pomiarów przy zapełnionych zbiornikach została przetestowana w szeregu laboratoriów i że jest ona odtwarzalna.

22 W drugiej części czwartego z zarzutów spółka Dyson podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę ani nawet nie odnotował przedstawionych przez nią dowodów świadczących o odtwarzalności metody Cenelec. W czwartej części piątego z zarzutów spółka Dyson zarzuca Sądowi, że ten nie wyjaśnił powodów, dla których zrezygnował z materiału dowodowego przedstawionego przez nią celem wykazania odtwarzalności metody Cenelec.

23 Komisja twierdzi przede wszystkim, że spółka Dyson niewątpliwie powołała się przed Sądem na testy przeprowadzone w szeregu laboratoriów, ale nie twierdziła, iż stanowią one część składową programu testów porównawczych opierających na jednym i tym samym modelu odkurzacza (tak zwane testy „obiegowe" pomiędzy laboratoriami). Komisja podkreśla, że być może Sąd nie użył precyzyjnej terminologii technicznej, niemniej jednak nie przeinaczył materiału dowodowego, którym dysponował. Sąd mógł bowiem dojść do wniosku, że istnieją wątpliwości co do odtwarzalności metody obliczania stosowanej przy zapełnionych zbiornikach ze względu na fakt, iż nie przeprowadzono żadnego testu „obiegowego", aby zweryfikować twierdzenie o odtwarzalności tej metody.

24 Komisja podnosi następnie, że twierdzenie o „zlekceważeniu" dowodów dotyczy jedynie dokonanej przez Sąd oceny i nie stanowi ono, pod warunkiem że nie mamy do czynienia z przeinaczeniem, kwestii prawnej, która może zostać przeanalizowana w ramach odwołania. Komisja podkreśla zresztą, że Sąd nie ma obowiązku badania każdego z przedstawionych mu dowodów. Z pkt 49–53 zaskarżonego wyroku wynika zaś wyraźnie, że Sąd dokonał wyważenia poszczególnych elementów przedstawionego przez strony materiału dowodowego.

25 Wreszcie, Komisja podnosi, że nie ma obowiązku stosowania opracowanych przez Cenelec norm.

Ocena Trybunału

26 W pkt 49 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, iż pomimo że Dyson podnosi wiele argumentów mających na celu wykazanie rzetelności i dokładności testu wydajności energetycznej przeprowadzanego przy zapełnionym zbiorniku, odtwarzalność tego testu jest jednak wciąż wątpliwa.

27 W pkt 50 tego wyroku Sąd podkreślił, że ustalenie, iż testy mają odtwarzalny charakter, wymaga bowiem w praktyce przeprowadzenia pomiędzy laboratoriami tak zwanych testów „obiegowych", mających na celu zapewnienie niezmienności rezultatów uzyskanych w wyniku przeprowadzania testów powtarzanych w różnych laboratoriach na jednakowej próbce.

28 W pkt 51 tego wyroku Sąd wreszcie stwierdził, że skarżąca w pierwszej instancji podaje przykład tylko jednego testu laboratoryjnego, który w jej opinii ma świadczyć o jego odtwarzalności, w związku z czym odtwarzalność testu przeprowadzonego przy zapełnionych zbiornikach nie została potwierdzona w stopniu wystarczającym, aby móc stwierdzić, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

29 W części pierwszej zarzutu czwartego Dyson zarzuca w istocie Sądowi, że ten w pkt 51 zaskarżonego wyroku przeinaczył bronione przed nim stanowisko, zgodnie z którym metoda Cenelec została poddana szeregowi testów laboratoryjnych mających świadczyć o jej odtwarzalności, za przyjęciem którego przemawiają także złożone na poparcie tego twierdzenia zeznania dyrektora tej spółki odpowiedzialnego za wywiad konkurencyjny (*Head of Competitor Intelligence*).

30 Należy przypomnieć, że w przypadku odwołania Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też, co do zasady, do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeżeli bowiem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych dowodów. Ta ocena okoliczności faktycznych nie stanowi zatem, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia dowodów

przedstawionych przed Sądem, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału (wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., Toshiba/Komisja, C-623/15 P, niepublikowany, EU:C:2017:21, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Uprawnienia kontrolne Trybunału w odniesieniu do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd obejmują w szczególności nieprawidłowość jego ustaleń faktycznych wynikającą z akt sprawy, przeinaczenie dowodów, ich kwalifikację prawną, a także kwestię poszanowania zasad dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego (wyroki: z dnia 25 stycznia 2007 r., Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel/Komisja, C-403/04 P i C-405/04 P, EU:C:2007:52, pkt 39; a także z dnia 19 grudnia 2013 r., Siemens i in./Komisja, C-239/11 P, C-489/11 P i C-498/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:866, pkt 39).

32 W niniejszym przypadku z pkt 38 przedstawionej przez spółki Dyson przed Sądem repliki wynika, że spółka ta podnosi, iż metoda Cenelec została skrupulatnie przetestowana pod kątem zarówno jej odtwarzalności, jak i powtarzalności. W tym zawartym w załączniku do repliki i wskazanym w jej pkt 39 zeznaniu dyrektor spółki Dyson odpowiedzialny za wywiad konkurencyjny podkreślił również, że ta metoda była przedmiotem wielu testów, w których uczestniczył szereg laboratoriów i które mogły świadczyć o odtwarzalności tej metody.

33 Wynika z tego, że Sąd w oczywisty sposób przeinaczył stanowisko bronione przez Dyson, uznając w pkt 51 zaskarżonego wyroku, iż spółka ta podała przykład tylko jednego testu laboratoryjnego mogącego świadczyć o odtwarzalności tej metody obliczania stosowanej przy zapełnionych zbiornikach. Jak bowiem słusznie podniosła spółka Dyson w swym odwołaniu, stwierdzenie takie jest w oczywisty sposób sprzeczne z treścią przedstawionych przed Sądem pism procesowych, jak również z zeznaniami przedstawionymi przez jej dyrektora odpowiedzialnego za wywiad konkurencyjny.

34 Niemniej jednak należy podnieść, że zgodnie z pkt 50 zaskarżonego wyroku stwierdzenie odtwarzalności metody pomiarowej wymaga nie tylko przeprowadzenia szeregu testów laboratoryjnych, lecz również tego, aby testy te były „obiegowe", czyli przeprowadzane na jednakowej próbce.

35 Wynika stąd, że sama okoliczność polegająca na tym, że Sąd przeinaczył przedstawione przez Dyson twierdzenia o przeprowadzeniu szeregu testów laboratoryjnych, nie może jako taka wystarczyć do skutecznego zakwestionowania twierdzenia, zgodnie z którym metoda Cenelec nie była odtwarzalna.

36 Niemniej jednak w drugiej części czwartego zarzutu odwołania spółka Dyson zarzuca też Sądowi, że ten nie wziął pod uwagę pewnych zawartych w jej pismach procesowych dowodów, które jej zdaniem świadczą o odtwarzalności metody Cenelec. W czwartej części piątego zarzutu Dyson zarzuca też Sądowi, że ten nie uzasadnił, dlaczego nie uwzględnił tych dowodów. Te dwie części zarzutu należy przeanalizować łącznie.

37 Należy bowiem przypomnieć, po pierwsze, że sprawowana w ramach odwołania przez Trybunał kontrola ma w szczególności na celu sprawdzenie, czy Sąd odpowiedział w wystarczający pod względem prawnym sposób na całokształt argumentów strony skarżącej, i po drugie, że zarzut dotyczący braku rozpatrzenia przez Sąd zarzutu podniesionego w pierwszej instancji sprowadza się w istocie do podniesienia naruszenia obowiązku uzasadnienia, który wynika z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, znajdującego zastosowanie wobec Sądu Unii Europejskiej na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 117 regulaminu postępowania przed Sądem (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 29; postanowienie z dnia 13 grudnia 2012 r., Alliance One International/Komisja, C-593/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:804, pkt 27).

38 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że Trybunał nie nakłada na Sąd obowiązku ustosunkowania się w sposób wyczerpujący do każdego punktu rozumowania przedstawionego przez strony sporu, a przedstawione przez Sąd uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że pozwala zainteresowanym na poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunał dysponuje wystarczającymi elementami dla sprawowania kontroli (postanowienie Sądu z dnia 13 grudnia 2012 r., British Telecommunications/Komisja, C-593/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:804, pkt 28; wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Komisja, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 71).

39 W niniejszym przypadku należy w pierwszej kolejności podkreślić, że brak odtwarzalnego charakteru metody Cenelec stanowił rozstrzygający element oceny Sądu, po dokonaniu której rozstrzygnął on, iż przyjęte przez Komisję stanowisko polegające na uprzywilejowaniu metody dokonywania pomiarów wydajności energetycznej odkurzaczy prowadzonych przy pustych zbiornikach nie było w sposób oczywisty bezzasadne.

40 Po wtóre, należy przypomnieć, że w pkt 49 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż istnieją wątpliwości co do odtwarzalności metody Cenelec, a w pkt 50 tego wyroku podkreślił on, że do stwierdzenia odtwarzalności metody pomiarowej konieczne byłoby przeprowadzenie pomiędzy laboratoriami tak zwanych testów „obiegowych", mających na celu zapewnienie niezmienności rezultatów uzyskanych w wyniku przeprowadzania testów powtarzanych w różnych laboratoriach na jednakowej próbce.

41 W swych przedstawionych w postępowaniu przed Sądem pismach procesowych spółka Dyson usiłowała wykazać, że metoda Cenelec, choć nie została oparta na tak zwanych testach „obiegowych", jest odtwarzalna. W tym względzie spółka Dyson w pkt 7, 8 i 39 swej repliki wskazała, że zadaniem Cenelec jest czuwanie nad tym, aby wszystkie opublikowane normy były spójne, jasne, dokładne i uwzględniały aktualny stan rozwoju technicznego. Przedstawiła ona też uzasadnioną opinię europejskiego laboratorium akredytowanego do przeprowadzania testów odkurzaczy, zgodnie z którą dzięki tej metodzie można uzyskać odtwarzalne wyniki, a także zbieżne z nią stanowisko jej dyrektora odpowiedzialnego za wywiad konkurencyjny, który brał udział w procesie opracowywania tej metody.

42 Sąd nie mógł zatem ustalić, tak jak uczynił to w pkt 49 zaskarżonego wyroku, że „istnieją wątpliwości co do odtwarzalności" metody Cenelec, nie wyjaśniając powodów, dla których należy odrzucić przypomniane powyżej dowody, za pomocą których spółka Dyson usiłowała podważyć to twierdzenie. W szczególności Sąd nie mógł twierdzić, że stwierdzenie odtwarzalności metody pomiarowej wymagało przeprowadzenia tak zwanych testów „obiegowych", nie wyjaśniając przy tym powodów, dla których przedstawione przez spółkę Dyson argumenty świadczące o czymś przeciwnym nie przemawiały za przyjęciem takiego twierdzenia. Choć prawdą jest, że Komisja zakwestionowała przed Sądem odtwarzalność metody Cenelec, należy stwierdzić, iż spółka Dyson przedstawiła argumenty przemawiające za przyjęciem przeciwnego stanowiska w swych przedstawionych Sądowi pismach procesowych, choć to Sądu należało wydanie rozstrzygnięcia w tej kwestii. Uchylając się od ustosunkowania się do powołanych przez Dyson argumentów, Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na nim na podstawie art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 117 regulaminu postępowania przed Sądem.

43 Czwarty z poniesionych przez Dyson zarzutów oraz czwartą część zarzutu piątego należy zatem uznać za zasadne.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

44 Dyson zarzuca Sądowi, że ten w pkt 36, 37 i 43 zaskarżonego wyroku uznał, iż podniesiony przed nim zarzut dotyczył oczywistego błędu w ocenie, podczas gdy zarzut ten został oparty na nieuwzględnieniu przez Komisję ograniczeń przysługujących jej uprawnień. Spółka ta wyjaśnia, że za pomocą tego zarzutu podniosła ona przekroczenie przez Komisję kompetencji delegowanych na nią na mocy art. 10 dyrektywy 2010/30. Zdaniem spółki Dyson zadaniem Sądu było ustalenie, czy Komisja nie zmieniła istotnych elementów aktu upoważniającego, wybierając metodę obliczania wydajności energetycznej odkurzaczy przy pustych zbiornikach.

45 Komisja podnosi, że spółka Dyson kwestionuje jedynie stanowisko Sądu zajęte wobec pierwszej części jej pierwszego zarzutu nieważności, nie zaś rozumowanie, które doprowadziło do oddalenia drugiej części tego zarzutu.

46 Ponadto zdaniem Komisji pierwszy zarzut odwołania należy uznać za bezzasadny. Spółka Dyson nie zakwestionowała bowiem przed Sądem uprawnień przysługujących Komisji odnośnie do przyjęcia spornego rozporządzenia, tylko wykonanie tego uprawnienia odnośnie do wyboru metody pomiarowej. Komisja podnosi, że analiza pierwszego z zarzutów podniesionych przez Dyson przed Sądem wymagała, celem ustalenia metody pomiarowej, dokonania oceny bardzo złożonych czynników natury technicznej, co uzasadniało przeprowadzenie kontroli sądowej ograniczającej się jedynie do oczywistego błędu w ocenie.

Ocena Trybunału

47 W swym pierwszym zarzucie spółka Dyson zarzuca Sądowi dokonanie w nieprawidłowy sposób przekształcenia pierwszego z zarzutów nieważności, w którym zarzucała ona w istocie Komisji, że ta nie przestrzegała przepisów zawartych w art. 10 dyrektywy 2010/30, zgodnie z którym metoda obliczania wydajności energetycznej odkurzaczy ma uwzględniać tę wydajność w trakcie ich używania, aby dostarczyć konsumentom rzetelnych informacji, zachęcić producentów do inwestycji w celu poprawy wydajności energetycznej ich wyrobów oraz osiągnąć cel polegający na obniżeniu zużycia energii, podczas gdy taki wymóg stanowi jej zdaniem istotny element tej dyrektywy.

48 Na wstępie należy podnieść, że jak podkreśla Komisja, pierwszy zarzut odwołania polega w istocie jedynie na zakwestionowaniu oceny, na podstawie której Sąd oddalił pierwszą część pierwszego z podniesionych w pierwszej instancji zarzutów, nie zaś rozumowania Sądu, które doprowadziło do oddalenia drugiej części tego zarzutu, w której spółka Dyson podnosiła, że w spornym rozporządzeniu nie ustanowiono obowiązku udzielenia informacji o workach pyłowych i filtrach, które stanowią istotne materiały eksploatacyjne zużywane podczas użytkowania odkurzaczy.

49 Ponadto należy wskazać, że w pkt 36 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż z pism procesowych skarżącej w postępowaniu przed nim wynika jasno, że w zarzucie pierwszym skarżąca nie tyle podnosi brak uprawnienia Komisji do przyjęcia rozporządzenia delegowanego, ile kwestionuje w istocie raczej jego wykonanie. W pkt 37 tego wyroku Sąd rozstrzygnął, że należy uznać, iż skarżąca w pierwszej instancji w zarzucie pierwszym podnosi, że przyjmując to rozporządzenie, Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie.

50 Z wniesionej przez Dyson do Sądu skargi wynika zaś bezdyskusyjnie, że pierwszy z podniesionych przez tę spółkę zarzutów nieważności został oparty na tym, iż Komisja nie miała uprawnień do przyjęcia spornego rozporządzenia. W szczególności spółka Dyson zarzuciła jej w istocie, że przyjmując to

rozporządzenie, pominęła ona istotny element aktu upoważniającego, przyjmując metodę obliczania wydajności energetycznej odkurzaczy przy pustych zbiornikach, choć w art. 10 dyrektywy 2010/30 ustanowiony został wymóg, aby metoda ta odzwierciedlała normalne warunki wykorzystywania.

51 Wynika z tego, że Sąd ustosunkował się nie do zarzutu opartego na naruszeniu w spornym rozporządzeniu istotnego elementu aktu upoważniającego, lecz do innego, niepodniesionego przez Dyson zarzutu, opartego na dopuszczeniu się przez Komisję oczywistego błędu w ocenie.

52 Można jedynie twierdzić, że czyniąc to, Sąd w dorozumiany sposób przeanalizował zarzut oparty na braku kompetencji Komisji w sformułowanej przez Dyson postaci. Przyznany w akcie upoważniającym zakres uznania jest bowiem kwestią prawną odmienną od tej dotyczącej poszanowania granic określonego w tym akcie umocowania. Ponadto kontrola tego, czy owe dwa wymogi zostały spełnione, jest przeprowadzana według różnych kryteriów.

53 Jeśli zatem, jak słusznie podniósł Sąd w pkt 38 zaskarżonego wyroku, władzom Unii przysługuje w ramach wykonywania przyznanych im kompetencji, gdy wymaga się od nich, w szczególności, dokonywania kompleksowych ocen – szeroki zakres uznania, należy na wstępie ustalić, czy władze te działają w granicach przekazanych im uprawnień, a w szczególności, gdy mamy do czynienia, tak jak w niniejszym przypadku, z uprawnieniami delegowanymi w rozumieniu art. 290 TFUE, czy władze Unii nie przekroczyły granic umocowania określonego w akcie umocowania, przy czym takie uprawnienia delegowane winny być w każdym razie wykonywane z uwzględnieniem istotnych elementów aktu upoważniającego i powinny wpisywać się w określone w podstawowym akcie prawodawczym ramy prawne (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Parlament/Komisja, C-286/14, EU:C:2016:183, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

54 Z powyższego wynika, że Sąd, nie wydając rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji zarzutów, dopuścił się naruszenia prawa.

55 Niemniej jednak należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeśli w uzasadnieniu orzeczenia Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz sentencję tego wyroku należy uznać za zasadną w świetle innych względów prawnych, to tego rodzaju naruszenie nie może doprowadzić do uchylenia tego orzeczenia oraz należy zastąpić jego uzasadnienie w odpowiednim zakresie (zob. wyrok z dnia 22 września 2016 r., Pensa Pharma/EUIPO, C-442/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:720, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Należy więc ustalić, czy przyjmując metodę obliczania wydajności energetycznej przy pustych zbiornikach, Komisja nie przekroczyła granic delegowanych na nią kompetencji, w którym to przypadku część pierwszą pierwszego z podniesionych przez Dyson zarzutów nieważności należałoby uznać za bezzasadną. W przypadku podniesienia zarzutu naruszenia przepisów proceduralnych Trybunał ma możliwość zaradzenia pominięciu, jakiego dopuścił się Sąd.

57 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zgodność z prawem aktu Unii powinna być oceniana na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu (wyrok z dnia 3 września 2015 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Komisja, C-398/13 P, EU:C:2015:535, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo). Zgodność z prawem spornego rozporządzenia należy zatem oceniać w oparciu o stan faktyczny i prawny istniejący w dniu 3 maja 2013 r.

58 W tym względzie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że możliwość delegowania uprawnień przewidziana w art. 290 TFUE służy temu, aby prawodawca mógł skoncentrować się na zasadniczych elementach aktu prawnego, a także na elementach niemających znaczenia zasadniczego, których uregulowanie uważa on za celowe, i aby mógł przy tym powierzyć Komisji zadanie „uzupełnienia" określonych, niemających zasadniczego znaczenia elementów przyjętego aktu prawodawczego czy też „zmiany" takich elementów w ramach przyznanego tej instytucji uprawnienia delegowanego (wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Parlament/Komisja, C-286/14, EU:C:2016:183, pkt 54).

59 Wynika stąd, że istotne przepisy danej dziedziny powinny być przyjmowane w drodze uregulowania podstawowego i nie podlegają delegacji (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 września 2012 r., Parlament/Komisja, C-355/10, EU:C:2012:516, pkt 64; z dnia 10 września 2015 r., Parlament/Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, pkt 46).

60 W drugiej kolejności należy ustalić, czy wymóg taki jak ten ustalony w art. 1 i art. 10 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2010/30, zgodnie z którym to wymogiem dostarczane konsumentom informacje winny odzwierciedlać zużycie energii w trakcie używania tego urządzenia, stanowi istotny element tego aktu.

61 W tym względzie należy stwierdzić, że istotnymi elementami uregulowania podstawowego są te z nich, których przyjęcie wymaga dokonania wyboru politycznego wchodzącego w zakres własnych kompetencji prawodawcy Unii (wyrok z dnia 5 września 2012 r., Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, pkt 65).

62 Ustalenie, które elementy danej dziedziny należy zakwalifikować jako istotne, powinno opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej, oraz wymaga uwzględnienia cech charakterystycznych i szczególnych danej dziedziny (wyrok z dnia 22 czerwca 2016 r., DK Recycling und Roheisen/Komisja, C-540/14 P, EU:C:2016:469, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 Uwzględniając ogólną systematykę dyrektywy 2010/30, należy uznać, że przypomniany w pkt 60 niniejszego wyroku wymóg stanowi istotny element tej dyrektywy.

64 Z motywów 5 i 8 dyrektywy 2010/30 wynika bowiem, że „[u]dostępnianie rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez produkty" „odgrywa kluczową rolę w działaniu sił rynkowych", i co za tym idzie, zwiększa możliwość przekierowania konsumpcji w kierunku urządzeń „zużywają[jących] w trakcie ich użytkowania mniej energii". Podobnie w art. 1 ust. 1 tej dyrektywy wskazano, że zmierza ona do harmonizacji krajowych przepisów dotyczących przeznaczonych dla użytkownika końcowego informacji dotyczących zużycia energii „podczas użytkowania", tak aby użytkownicy ci mogli dokonać „wyb[oru] bardziej efektywnych produktów". Przeznaczona dla konsumenta informacja o wydajności energetycznej urządzeń podczas ich użytkowania stanowi więc istotny element tej dyrektywy i odzwierciedla dokonany wybór polityczny wchodzący w zakres własnych kompetencji prawodawcy Unii.

65 Wynika z tego, że kwestia, czy celem spornego rozporządzenie jest, jak zdaje się wskazywać jego brzmienie, jedynie uzupełnienie, nie zaś zmiana dyrektywy 2010/30, jest w niniejszym przypadku pozbawiona znaczenia. Jak zostało bowiem podkreślone w pkt 58 niniejszego wyroku, w ramach żadnej z dwóch kategorii kompetencji delegowanych, i niezależnie od jakichkolwiek okoliczności, Komisja nie ma możliwości pominięcia istotnego elementu aktu upoważniającego.

66 Ponadto, i wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku, zrozumienie zawartego w art. 10 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2010/30 wyrażenia „podczas użytkowania" w taki sposób, że dotyczy ono rzeczywistych warunków użytkowania, nie stanowi „zbyt szerokiej interpretacji" tego art. 10, lecz stanowi samą istotę zawartego w nim objaśnienia.

67 Wbrew temu, co twierdzi Komisja, wniosku tego nie można zakwestionować na podstawie tej tylko okoliczności, że to objaśnienie może również, a także w konsekwencji, zmierzać do wykluczenia możliwości uwzględnienia energii zużytej na wytworzenie, dystrybucję i pozbycie się danego urządzenia.

68 W świetle powyższego, aby nie doszło do pominięcia przez Komisję istotnego elementu dyrektywy 2010/30, instytucja ta miała obowiązek przyjąć w ramach spornego rozporządzenia taką metodę obliczania, która pozwoliłaby jej na zmierzenie wydajności energetycznej odkurzaczy w okolicznościach możliwie jak najbardziej zbliżonych do rzeczywistych warunków użytkowania, co

wiąże się z wymogiem, aby zbiornik odkurzacza był wypełniony do określonego poziomu, przy czym jednak należy wziąć pod uwagę wymogi związane ze znaczeniem naukowym uzyskanych wyników oraz z dostarczanymi konsumentom informacjami, o których jest w szczególności mowa w motywie 5 i art. 5 lit. b) tej dyrektywy.

69 W pkt 46 zaskarżonego wyroku Sąd przyznał zaś, że testy przeprowadzane przy pustym zbiorniku nie mogą odzwierciedlać normalnych warunków używania odkurzaczy ze względu na to, iż w ramach tego rodzaju testów nie bierze się pod uwagę gromadzenia się kurzu w zbiornikach niektórych rodzajów odkurzaczy, co zresztą, jak wynika z pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku, nie zostało zakwestionowane przez Komisję.

70 Prawdą jest, że Sąd w pkt 47–54 zaskarżonego wyroku przeciwstawił temu stwierdzeniu okoliczność polegającą na tym, iż żadna z metod pomiaru opartych na testach przeprowadzanych przy pełnych zbiornikach nie jest odtwarzalna. Ten sam argument został podniesiony przez Komisję przed Trybunałem. Niemniej jednak z pkt 34–43 niniejszego wyroku wynika, że wniosek ten został wyciągnięty przez Sąd na podstawie przeinaczonych okoliczności faktycznych i z uchybieniem spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia, efektem czego Trybunał, chcąc dokonać zmiany uzasadnienia, nie może się oprzeć na tej nieprawidłowo dokonanej przez Sąd ocenie okoliczności faktycznych.

71 Zarzut pierwszy należy więc uznać za zasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

72 Dyson jest zdania, że Sąd uchybił wymogowi proporcjonalności, nieodłącznie związanemu z kontrolą przestrzegania zasady równości, uznając, iż w spornym rozporządzeniu można było potraktować w taki sam sposób odkurzacze wykorzystujące różnego rodzaju technologie ze względu na to, że testy zalecane przez Dyson nie spełniały kryteriów wiarygodności, dokładności i odtwarzalności jednocześnie.

73 Zdaniem Komisji spółka Dyson nie wyjaśniła powodów, dla których opracowanie testu przeprowadzanego przy pełnym zbiorniku miałoby być bardziej proporcjonalne. Instytucja ta twierdzi, że nie miała ona obowiązku wykazania, iż nie można było opracować lepszej metody testowania, lecz przeciwnie, to do spółki Dyson należało udowodnienie, że istnieje bardziej adekwatna metoda testowania – czego spółka ta zdaniem Sądu nie uczyniła.

Ocena Trybunału

74 W szóstym z podniesionych zarzutów Dyson zarzuca w istocie Sądowi, że ten w pkt 110 zaskarżonego wyroku uchybił zasadzie równości, uznając, iż w spornym rozporządzeniu można było potraktować w taki sam sposób odkurzacze wykorzystujące różnego rodzaju technologie ze względu na to, że metody obliczania wydajności energetycznej odkurzaczy, oparte na testach przeprowadzanych przy pełnych zbiornikach, nie były odtwarzalne.

75 W tym względzie w pkt 109 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, iż już wcześniej wskazał on, że „testy prowadzone przy częściowo zapełnionym zbiorniku nie były przedmiotem testów »obiegowych« pomiędzy laboratoriami, wobec czego ich [odtwarzalność] mogła zostać zakwestionowana”.

76 W pkt 110 zaskarżonego wyroku Sąd wyciągnął na tej podstawie wniosek, iż „okoliczność, że testy zalecane przez skarżącą nie spełniają równocześnie kryteriów rzetelności, dokładności i [odtwarzalności], stanowi obiektywny powód uzasadniający jednakowe traktowanie odkurzaczy stosujących różne technologie, a mianowicie odkurzaczy workowych i bezworkowych". Sąd nie wskazał zaś niczego, co mogłoby uzasadniać – kwestionowane przez Dyson – potraktowanie tych odkurzaczy w identyczny sposób.

77 Wynika z tego, że jedyne przedstawione przez Sąd uzasadnienie odnoszące się do potraktowania w spornym rozporządzeniu w identyczny sposób odkurzaczy workowych i bezworkowych zostało oparte, z powodów przedstawionych w pkt 34–43 niniejszego wyroku, na nieprawidłowo dokonanym przez Sąd ustaleniu faktycznym.

78 Wobec tego zarzut szósty odwołania należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, a także trzech pierwszych części zarzutu piątego

79 W zarzutach drugim i trzecim Dyson zarzuca Sądowi, odpowiednio, że w pkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku dokonał on błędnej wykładni zakresu kompetencji delegowanych na Komisję oraz, uwzględniając to, co zostało stwierdzone w pkt 50 i 51 zaskarżonego wyroku, naruszył przysługujące spółce Dyson prawo do obrony. W trzech pierwszych częściach zarzutu piątego spółka Dyson zarzuca Sądowi, że ten w niewystarczający sposób uzasadnił stwierdzenia poczynione w pkt 36, 37, 52 i 67 zaskarżonego wyroku.

80 Niemniej jednak, ze względu na to, że na podstawie wyników analizy zarzutów drugiego i trzeciego, a także trzech pierwszych części zarzutu piątego nie można by było uchylić zaskarżonego wyroku w zakresie szerszym niż wynika to z uwzględnienia zarzutów pierwszego, czwartego i szóstego, nie ma potrzeby przeprowadzać tej analizy.

81 Ze względu na to, że zarzuty pierwszy, czwarty i szósty oraz część czwarta zarzutu piątego są zasadne, zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim podniesione w pierwszej instancji część pierwszą zarzutu pierwszego oraz zarzut trzeci.

W przedmiocie wniesionej do Sądu skargi

82 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Trybunał może, jeżeli uchyla orzeczenie Sądu, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeżeli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

83 W niniejszym przypadku Trybunał jest zdania, że nie jest on w stanie wydać rozstrzygnięcia co do istoty podniesionych w pierwszej instancji części pierwszej zarzutu pierwszego oraz zarzutu trzeciego. Ich analiza wiąże się bowiem z przeprowadzeniem oceny okoliczności faktycznych związanych w istocie z kwestią odtwarzalności metody Cenelec, której Sąd nie ocenił w prawidłowy sposób i która nie została w pełni przed nim przedyskutowana.

84 Dlatego należy skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionych w pierwszej instancji części pierwszej zarzutu pierwszego oraz zarzutu trzeciego, zaś rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 listopada 2015 r., Dyson/Komisja (T-544/13, EU:T:2015:836), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd ten oddalił podniesione w pierwszej instancji część pierwszą zarzutu pierwszego oraz zarzut trzeci.**

2) **Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionych w pierwszej instancji części pierwszej zarzutu pierwszego oraz zarzutu trzeciego.**

3) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy